ഫെബ്രുവരി, 1974 (i)
Silver Jubilee Souvenir, P.S.T.A., 1974

സ്കൂളുകളിൽ മലയാളപഠനം

എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ

സ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ തുല്യപ്രാധാന്യമുള്ള നാലു ഘടകങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് വിദ്യാഭ്യാസ (കോഠാരി) കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ടു് പറയുന്നു. ലിറററസി, ന്യൂമറസി, പ്രവൃത്തിപരിചയം, സാമൂഹ്യസേവനം എന്നിവയാണു് ഈ നാലു ഘടകങ്ങളും. ഇവയിൽ പ്രവൃത്തിപരിചയവും സാമൂഹ്യസേവനവും എന്തെന്നു് വിവരിക്കാതെ തന്നെ ആർക്കും അറിയാം. ശാസ്ത്രീയ സാങ്കേതികവിജ്ഞാനം ഉൾക്കൊള്ളലും, ഈ വിജ്ഞാനം നിത്യജീവിതത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്താനുള്ള ശീലം ആർജ്ജിക്കലുമാണു് ''ന്യൂമറസി'' എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. പുസ്തകങ്ങളിലും ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലും അടങ്ങിയ അറിവു് സ്വായത്തമാക്കാനും, സ്വന്തഭാഷയിൽ എഴുതിയോ സംസാരിച്ചോ ഈ അറിവു് പ്രകടിപ്പിക്കാനുമുള്ള കഴിവത്രേ ''ലിറററസി''. ന്യൂമറസിയുടെ അടിസ്ഥാനവും ഒരർത്ഥത്തിൽ ലിറററസി തന്നെ. വായിച്ചു വേണമല്ലോ ശാസ്ത്രീയവിജ്ഞാനം ഉൾക്കൊള്ളാൻ. ആകയാൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ പ്രമുഖഘടകം ലിറററസി ആണെന്നു പറയാം.

സ്കൂളുകളിൽ പ്രാദേശികഭാഷാ പഠനത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ലക്ഷ്യം ''ലിറററസി''ആകുന്നു. എന്നാൽ, നമ്മുടെ സ്കൂളുകളിൽ ഭാഷ ഒരു പഠനവിഷയമായി ഉൾപ്പെടുത്തിയവർ ഇങ്ങിനെ ഒരു ലക്ഷ്യത്തെപ്പററി വിഭാവനം ചെയ്തിരുന്നില്ല. സ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസം ഇന്ത്യയിൽ നടപ്പിലായ കാലത്തു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പൊതുലക്ഷ്യം ബ്രിട്ടീഷ്ഭരണത്തിന്റെ താഴ്ന്ന തലങ്ങളിലേക്കു വേണ്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കലായിരുന്നു. ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഒരററത്തു് ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായി ഇടപെടണം; അതിന്നായി അവർക്കു് ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിൽ നല്ല പിടിപാടുണ്ടാകണം. മറേറ അററത്തു് അവർക്കു് നാട്ടുകാരുമായും ഇടപെടേണ്ടു്; അതിനാവശ്യമായ പ്രാദേശികഭാഷാപരിജ്ഞാനവും അവർക്കു വേണം. നാട്ടുകാരുമായി ഇടപെടാൻ വേണ്ട പ്രായോഗിക പരിജ്ഞാനമേ സ്കൂളുകളിലെ പ്രാദേശികഭാഷാപഠനംകൊണ്ടു് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളു. ആധുനികവിജ്ഞാനം അന്നു് പ്രാദേശികഭാഷകളിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിരുന്നില്ല, അതിനാൽ, ശാസ്ത്രീയ വിജ്ഞാനം നേടാൻ ഇംഗ്ലീഷിനെത്തന്നെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. ശാസ്ത്രീയവിജ്ഞാനം ആവിഷ്കരിക്കേണ്ട പ്രശ്നം അദ്ധ്യാപകർക്കു മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു; അവരതു് ഇംഗ്ലീഷിലൂടെ നിർവഹിച്ചു. പ്രാദേശികഭാഷകളിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്നതു മുഖ്യമായും മതഗ്രന്ഥങ്ങളും സർഗ്ഗാത്മകസാഹിത്യവും—പ്രത്യേകിച്ചു കവിത—ആയിരുന്നു. പ്രാദേശികഭാഷാ പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ ഇത്തരം കൃതികളിൽനിന്നു് ധാരാളം ഭാഗങ്ങളുദ്ധരിച്ചു ചേർക്കപ്പെട്ടു. കൂടുതൽ സംസ്കൃതപദങ്ങളടങ്ങിയവയും, കൂടുതൽ പഴയകാലത്തു നിർമ്മിയ്ക്കപ്പെട്ടവയുമായ ഗ്രന്ഥഭാഗങ്ങളും, പഠനസൗകര്യം മുൻനിർത്തി, മുകളിലേയ്ക്കുള്ള ക്ലാസ്സുകളിലെ പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. നാട്ടുകാരുമായി ഇടപെടാൻ വേണ്ട ഭാഷാപരിചയം ഈ പഠനത്തിൽ നിന്നു ലഭിയ്ക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ വായിച്ച പുതിയ അറിവുൾക്കൊള്ളാനും ഈ അറിവു് ആവിഷ്കരിക്കാനും ഉള്ള കഴിവു് ഈ പഠിപ്പിൽനിന്നു് ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. അതു് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുമില്ല.

ഇന്നും സ്കൂളുകളിലെ ഭാഷാപഠനത്തിന്റെ നില മേല്പറഞ്ഞതിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമല്ല.

പഴയ പഠിപ്പ് സാഹിത്യപ്രധാനമായിരുന്നു എന്നു പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ സാഹിത്യത്തെപ്പററി അന്നുണ്ടായിരുന്ന—ഇന്നും നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഏറെക്കുറെ നിലനില്ക്കുന്ന -ധാരണ, ''വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം'' എന്ന നിർവ്വചനത്തിലടങ്ങിയതായിരുന്നു. വിഗ്രഹിച്ച് അർത്ഥം പറയാനും അലങ്കാരവും വൃത്തവും നിർണ്ണയിക്കാനും കഴിഞ്ഞാൽ സാഹിത്യം മനസ്സിലായിക്കഴിഞ്ഞതായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടു വന്നു.

സാഹിത്യം: സാമൂഹ്യചേതനയുടെ പ്രതിഫലനം.

സാഹിത്യത്തെപ്പററിയുള്ള ഇന്നത്തെ സാർവ്വലൗകികധാരണ രസാത്മകതയിലൊതുങ്ങി നില്ക്കുന്നതല്ല. സാമൂഹ്യചേതനയുടെ പ്രതിഫലനമായാണ് ഇന്ന് സാഹിത്യം വിലമതിക്കപ്പെടുന്നതു്. സാമ്പത്തിക ഘടനയാകുന്ന അസ്ഥിവാരത്തിലുയർത്തിയ മേൽനിലയാണ് സാഹിത്യം. സാമൂഹ്യചേതനയെ പ്രതിഫലിപ്പിയ്ക്കുന്ന സാഹിത്യം, ആ ചേതനയിലെ കുറവുകൾ കണ്ടെത്തി പരിഹരിയ്ക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു വഴി ഭാവിയിലെ കുറെക്കൂടി മെച്ചപ്പെട്ട സാമൂഹ്യ ചേതനയെ വാർത്തെടുക്കുക കൂടി ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ''സർഗ്ഗാത്മകത''.

ചില കൗശലങ്ങൾ (SKILLS) പകർന്നുകൊടുക്കുക മാത്രമല്ല വിദ്യാഭ്യാസം. വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ രൂപവൽക്കരണം കൂടി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ട് ഉദ്ദിഷ്ടമായ വ്യക്തിത്വ രൂപവൽക്കരണത്തെ 'സംസ്ക്കാരാധാനം' (enculturation) എന്നു പറയാം. സംസ്ക്കാരാധാനത്തിൽ ഏററവും അധികം കരുത്തുററ ഉപാധി പ്രാദേശികഭാഷാ സാഹിത്യ പഠനമാകുന്നു. സ്വന്തം ജനതയുടെ നാളതു വരെയുള്ള സാംസ്കാരിക വികസനം നേരിട്ടു കാണാൻ മാത്രമല്ല അനുഭവിച്ചറിയാനും കൂടി കളമൊരുക്കുന്ന പ്രാദേശികഭാഷാ സാഹിത്യപഠനം തലമുറകളുടെ പൈതൃകം മുഴുവൻ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ലഭ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഈ പാരമ്പര്യത്തിലാണ് പുതിയ വളർച്ചയുടെ നാമ്പുകൾ പൊട്ടിമുളയ്ക്കുന്നതു്. ഇതത്രേ സംസ്ക്കാരാധാനം. ഇതു സാധ്യമാകണമെങ്കിൽ, പക്ഷേ, സാഹിത്യത്തെ സംസ്കാര ദർപ്പണമെന്ന നിലയിൽ സമഗ്രമായി സമീപിക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഒററതിരിഞ്ഞ ഗ്രന്ഥഭാഗങ്ങളെടുത്തു് വിഗ്രഹിച്ചർത്ഥം പറയാനും വൃത്താലങ്കാരങ്ങൾ നിർവചിയ്ക്കാനും പഠിപ്പിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് പഠിതാവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എന്തു സംസ്കാരം ഉണ്ടാവാനാണ്?

അങ്ങിനെ സ്കൂളുകളിലെ പ്രാദേശിക ഭാഷാപഠനത്തിന്ന് ''ലിററസി'' എന്ന ലക്ഷ്യത്തിന്നു പുറമെ സംസ്കാരാധാനമെന്ന മറെറാരു ലക്ഷ്യവും കൂടിയുണ്ടെന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഈ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടുന്നതിന്ന് ഇന്നത്തെ ഭാഷാപഠന പദ്ധതി പര്യാപ്തമല്ലെന്നും വ്യക്തമായി. അവ നേടുവാൻ പര്യാപ്തമായ വിധത്തിൽ ഭാഷാപഠനത്തെ എങ്ങിനെ സംവിധാനം ചെയ്യണമെന്ന് ഇനി ചിന്തിയ്ക്കാം.

ഭാഷാപഠനവും സാഹിത്യപഠനവും

പ്രാദേശിക ഭാഷ അധ്യയനമാധ്യമമായി പണ്ടുമുതല്ക്കേ നടപ്പിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ സ്കൂളുകളിൽ പ്രാദേശിക ഭാഷാപഠനത്തിന്റെ സ്വഭാവം എന്താണെന്ന് പരിശോധിക്കുന്നതു് ഇവിടെ പ്രസക്തമാകുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്ന് സോവിയററ് റഷ്യയെ എടുക്കുക. അവിടുത്തെ സ്കൂളുകളിൽ ഭാഷാപഠനം ഭാഷാപഠനമെന്നും സാഹിത്യപഠനമെന്നും രണ്ടു വിഷയങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. റഷ്യയിലെ സ്കൂളുകളുടെ പഠനപദ്ധതികൾക്ക് പ്രാദേശികമായി ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. അതിനാൽ സ്റ്റാൻഡേർഡ് സ്കൂൾ കരിക്കുലം നമുക്ക് ഇവിടെ പരിശോധിയ്ക്കാം. ഈ കരിക്കുലത്തിൽ 1967_68—ൽ റഷ്യൻ ഭാഷയും സാഹിത്യവും പഠിക്കുന്നതിന്ന് താഴെപറയും വിധം സമയം നീക്കി വെച്ചിരുന്നു.

ക്ലാസ്	ആഴ്ചയിൽ എല്ലാ വിഷയങ്ങൾക്കുമായി പീരിയെഡ്	റഷ്യൻഭാഷ ആഴ്ചയിൽ പീരിയഡ്	റഷ്യൻസാഹിത്യം ആഴ്ചയിൽ പീരിയഡ്
1	24	12	0
2	24	10	0
3	24	10	0
4	24	6	2
5	30	6	2
6	30	3	2
7	32	3	2
8	34	2	3
9	36	2/0	4
10	36	0	3

1, 2, 3 എന്നീ ക്ലാസ്സുകളിൽ ഭാഷാപഠനമല്ലാതെ സാഹിത്യപഠനമില്ല. 4, 5 ക്ലാസ്സുകളിൽ ഭാഷാ പഠനത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം (ആഴ്ചയിൽ 6 പീരിയഡ്); എങ്കിലും സാഹിത്യപഠനം 4-ാം ക്ലാസ്സിൽ തുടങ്ങുന്നു. (2 പീരിയേഡ്) 8-ാം ക്ലാസ്സിൽ ആഴ്ചയിൽ 2 പീരിയേഡ് ഭാഷാപഠനവും 3 പീരിയേഡ് സാഹിത്യ പഠനവുമാണ്. 9—ാം ക്ലാസ്സിൽ ഭാഷ പഠിക്കുകയോ പഠിക്കാതിരിക്കുകയോ ആവാം; പക്ഷേ 4 മണിക്കൂർ സാഹിത്യപഠനമുണ്ട്. 10-ാം സ്റ്റാൻഡേർഡിൽ ഭാഷാപഠനമില്ല, സാഹിത്യപഠനമേയുള്ളു.

പഠിക്കാൻ സംസ്കൃതംപോലെയോ അതിലധികമോ പ്രയാസമുള്ള ഒരു ഭാഷയാണ് റഷ്യൻ. റഷ്യൻ ഭാഷ തെറ്റു കൂടാതെ എഴുതാറാവാൻ വളരെയധികം പ്രയത്നം ആവശ്യമാണ്. എന്നിട്ടും അവർ 8 വർഷംകൊണ്ട് ഭാഷാപഠനം പൂർത്തിയാക്കി വിദ്യാർത്ഥികളെ സാഹിത്യപഠനത്തിനു സജ്ജരാക്കുന്നു.

സാഹിത്യം പഠിപ്പിക്കുന്നതോ? റഷ്യൻ ചരിത്രത്തിന്റെയെന്നപോലെ സാഹിത്യത്തിന്റെയും കേന്ദ്രം ഒക്ടോബർ വിപ്ലവമാണ്. വിപ്ലവപൂർവ്വകാല സാഹിത്യം, വിപ്ലവകാലസാഹിത്യം, സോഷ്യലിസ്റ്റ് നിർമ്മാണ കാലസാഹിത്യം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു വിശാല വിഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ച്, രാഷ്ട്രചരിത്രത്തോടിണക്കിയാണ് സാഹിത്യാധ്യാപനം. വിപ്ലവ

പൂർവ്വകാലസാഹിത്യം 8—ാം ക്ലാസ്സിൽ കഴിയു
9-ാം ക്ലാസ്സിൽ വിപ്ലവ കാലസാഹിത്യം 10-ാ
ക്ലാസ്സിൽ സമകാലസാഹിത്യം. ഓരോ വി
ഗങ്ങളിലും തിരഞ്ഞെടുത്ത ഗ്രന്ഥഭാഗങ്ങൾക
പുറമെ ഒരു പൂർണ്ണഗ്രന്ഥവും പഠിപ്പിക്കുന്നു. അ
ങ്ങിനെ സെക്കണ്ടറിസ്കൂൾ പഠിച്ചു കഴിയുന
ഒരു വിദ്യാർത്ഥി റഷ്യൻഭാഷയിലെ ഗ്രന്ഥങ്ങ
വായിച്ച് കാര്യം ഗ്രഹിക്കാനും ഗ്രഹിച്ച ക
ങ്ങൾ റഷ്യൻ ഭാഷയിലെഴുതി ഫലിപ്പിക്ക
നും കഴിവു നേടുന്നു; അതോടൊപ്പം സ്വന്ത
സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി സമഗ്രമായ ഒരു ബോ
വും സമകാല സാഹിത്യത്തിലേക്ക് ഉൾക
ഴ്ചയും സമ്പാദിക്കുന്നു. ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയി
ചെന്നാൽ, സമകാല പ്രസക്തിയുള്ള ഉത്ത
ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ അയാൾക്ക് പ
സഹായം ആവശ്യമില്ല. തന്റെ കാലത്തെ
സംസ്കാരം ഉൾക്കൊള്ളാനും അതിലേക്കു തന്റെ
സംഭാവന നൽകാനുമുള്ള ശിക്ഷണം അയാ
ക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ലിറ്ററസി' യും സ
സ്കാരാധിനവുമെന്ന ലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടാൻ അ
വിടത്തെ പഠനപദ്ധതി പര്യാപ്തമാണ്.

പുനസ്സംവിധാനം ചെയ്യുക

കേരളത്തിലെ സ്കൂളുകളിലെ മലയാള
ഠനം ഈ മാതൃകയിൽ പുനസ്സംവിധാനം ചെ
യ്യാവുന്നതും ചെയ്യേണ്ടതുമാകുന്നു. ആദ്യത്തെ
ഏഴുവർഷം ഭാഷാപഠനത്തിൽ ആകണം ഉ
ന്നൽ. ഒന്നും രണ്ടും സ്റ്റാൻഡേർഡുകളി
എല്ലാ അക്ഷരങ്ങളും രണ്ടായിരമോ മൂവായി
മോ വാക്കുകളും പഠിപ്പിക്കാം. മൂന്ന്, നാല
ക്ലാസ്സുകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട എല്ലാ വാക
ഘടനകളും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പരിചയപ്പെ
ത്തിക്കൊടുക്കുന്നതോടെ പദാവലിയുടെ സം
യഥാക്രമം വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരാം. അഞ്ചു
ആറ്, ഏഴ് എന്നീ സ്റ്റാൻഡേർഡുകളിൽ
ത്യാവശ്യം വേണ്ട വ്യാകരണം സന്ധിസമ
സാദികൾ, കൃത്തദ്ധിതങ്ങൾ, നാമക്രിയാരൂ
ങ്ങൾ മുതലായവ—ഉറപ്പിയ്ക്കുന്നതിനു പു
മെ, വൃത്തം, അലങ്കാരങ്ങൾ എന്നിവയെ
റിച്ചും സാമാന്യജ്ഞാനം നൽകാം. ഒ
മുതൽ ഏഴുവരെയുള്ള ക്ലാസ്സുകളിലെ പ

പുസ്തകങ്ങളിൽ സോദ്ദേശം രചിച്ച ഗദ്യ പാഠങ്ങൾക്കായിരിക്കണം പ്രാധാന്യം; കൂട്ടത്തിൽ പ്രസിദ്ധങ്ങളും ലളിതങ്ങളുമായ പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു ചേർക്കുകയും വേണം. ഇതോടെ സാധാരണ വിദ്യാർത്ഥികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഭാഷാപഠനം അവസാനിപ്പിക്കാം. ഭാഷാവിഷയകമായ കൂടുതൽ പരിശീലനം ഭാഷാദ്ധ്യാപകരാകാനുദ്ദേശിയ്ക്കുന്നവർക്കോ ഭാഷയിൽ കൂടുതൽ പാണ്ഡിത്യം നേടാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കോ മാത്രം മതിയാവും.

എട്ട്, ഒമ്പത്, പത്ത് എന്നീ ക്ളാസ്സുകളിൽ ഭാഷയല്ല, സാഹിത്യമാണ് പഠിപ്പിക്കേണ്ടത്. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ മൂന്നു മുഖ്യദശകൾ പ്രാചീനഘട്ടം, പാശ്ചാത്യസമ്പർക്കംകൊണ്ട് സംഭവിച്ച നവോത്ഥാനത്തിന്റേതായഘട്ടം, അധുനാതനഘട്ടം എന്നിവയാണല്ലോ. നമ്മുടെ ചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി, സ്വാതന്ത്ര്യപൂർവ്വഘട്ടം, സ്വാതന്ത്ര്യസമരഘട്ടം, സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരഘട്ടം എന്നു ഈ ഘട്ടങ്ങളെ വിളിക്കാവുന്നതാണ്. ഇവയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യപൂർവ്വഘട്ടത്തിലെ മലയാളസാഹിത്യത്തെപ്പററി എട്ടാംക്ളാസ്സിൽ പഠിപ്പിക്കുക. ചെറുശ്ശേരി, എഴുത്തച്ഛൻ, പൂന്താനം, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, കേരളവർമ്മ, കുഞ്ഞുക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ മുതലായ കവികളെപ്പററിയും ചന്തുമേനോൻ, സി. വി. രാമൻപിള്ള, അപ്പൻതമ്പുരാൻ, മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ മുതലായ ഗദ്യകാരന്മാരെപ്പററിയും ഏറെക്കുറെ പൂർണ്ണമായ അറിവു നൽകത്തക്കവിധത്തിലായിരിക്കണം ഈ ക്ലാസ്സിലെ പാഠപുസ്കം സംവിധാനം ചെയ്യേണ്ടത്. ചീരാമൻ, കണ്ണശ്ശൻ, പുനം മുതലായവരെപ്പററി ഭാഷയിൽ പ്രത്യേക പാണ്ഡിത്യം നേടണമെന്നുള്ളവർ പിന്നീടു പഠിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. സാധാരണ പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ അവർക്ക് സ്ഥാനം നൽകേണ്ടതില്ല. തിരഞ്ഞെടുത്ത പാഠപുസ്തകങ്ങളോടൊപ്പം, മാർത്താണ്ഡവർമ്മ, ഇന്ദുലേഖ മുതലായ ഏതെങ്കിലുമൊരു പൂർണ്ണഗ്രന്ഥംകൂടി വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കണം.

ഒമ്പതാംക്ലാസ്സിൽ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരകാലസാഹിത്യം പഠിപ്പിക്കാം. നമ്മുടെ നവോത്ഥാനകാലഘട്ടവും, സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ ഏററവും പ്രധാനമായ കാലഘട്ടവും ഇതാണ്. ആശാൻ, ഉള്ളൂർ, വള്ളത്തോൾ, ചങ്ങമ്പുഴ, ശങ്കരക്കുറുപ്പ് മുതലായ കവികളെയും, തകഴി, കേശവദേവ്. വർക്കി, ബഷീർ, പൊറ്റെക്കാട്ട്, ഉറൂബ്, ഭാസ്കരൻനായർ, ഇ. വി., സഞ്ജയൻ മുതലായ ഗദ്യലേഖകരെയും ഇവിടെവെച്ച് പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കണം. ഇതിനുതകുന്ന ഒരു ഗദ്യപദ്യസമാഹാരവും ഒരു പൂർണ്ണഗ്രന്ഥവും ഈ ക്ളാസ്സിൽ പഠിപ്പിക്കുക.

1950–നു ശേഷമുള്ള സാഹിത്യം പത്താംക്ലാസ്സിൽ വെച്ച് വിദ്യാർത്ഥികൾ മനസ്സിലാക്കട്ടെ. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ മുഖ്യ കവികളുടെയും ഗദ്യലേഖകരുടെയും കൃതികളായിരിക്കണം ഈ ക്ളാസ്സിലെ പാഠപുസ്തകത്തിൽ ചേർക്കുന്നത്. അടുത്തകാലത്തെഴുതിയ ഒരു നോവലോ നാടകമോ കൂടി കുട്ടികൾ വായിക്കണം.

സന്ധിയും സമാസവും വിഗ്രഹവും വൃത്തവും അലങ്കാരവും സംബന്ധിച്ച നോട്ടുകൾ പറഞ്ഞു കൊടുക്കലാണ് മലയാളം പഠിപ്പിക്കൽ എന്നു കരുതുന്നവർക്ക് മലയാളഭാഷാ പഠനം ഇങ്ങനെ സംവിധാനം ചെയ്യുന്നതിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടാവും. എന്നാൽ, സാമൂഹ്യചേതനയുടെ വികാസത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമായി സാഹിത്യത്തെ കാണുന്നവർക്ക്, പഠനക്രമം ഇതായിരിക്കണമെന്നതിൽ സംശയമുണ്ടാവില്ല. ഇങ്ങനെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു് അസാദ്ധ്യമൊന്നുമല്ല. എടുക്കാൻ കഴിയുന്നതിൽ കൂടുതൽ ഭാരം ഈ പഠനക്രമം വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ചുമത്തുകയില്ല. ഈ രീതിയിൽ പഠിപ്പിച്ചാൽ, പത്താം ക്ലാസ്സു കഴിയുമ്പോഴേക്കു് വിദ്യാർത്ഥിക്ക് കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികചരിത്രത്തെപ്പററിയും മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ വികാസചരിത്രത്തെപ്പററിയും സാമാന്യജ്ഞാനമുണ്ടാവും. സമകാലസാഹിത്യത്തിൽ പ്രസക്തവും അർത്ഥഗർഭവുമായതേതു് എന്നു

മനുഷ്യ[illegible]

പെരുമ്പുഴ ഗോ[illegible]

വറുതി വസിച്ചിട്ട മുടലും, കണ്ണും
എരിതീയുയരും കരളും
മനുഷ്യപുത്രൻ നിൽക്കുന്നീയുഗ–
മഹസ്സിൽ ദ്വാരക നടയിൽ

ഇന്നലെ ഞാനാ ഭാരത കഥ തൻ
വെള്ളിത്താളിൽ കണ്ടിവനെ
ഇതിഹാസത്തിൻ വന വീഥികളിൽ
തളർന്നു വീണു മുണർന്നു.
നൂററാണ്ടുകളുടെ കല്പടവനവധി
കടന്നു വന്നിട്ടിവിടെ
നിൽക്കുന്നെന്നുടെ നാടിൻ കരളിൻ
നിതാന്ത ദുഃഖംപോലെ.
ഓലക്കുടതൻ തണലിലൊതുങ്ങിയ
പ്രാകൃത ജീവിത ഭാവമിവൻ
ദയയുടെ പടിവാതലുകളംതോറും
ദയനീയതയുടെ മുഖമുദ്ര !
ദ്രവിച്ച വാറോലകളിൽ കാലം
വരച്ചമങ്ങിയ ലിപിപോലെ
ഒരു മരുഭൂവിൻ മാറിൽ പടരും
കുരുമുല്ലകളുടെ സ്വപ്നം പോൽ
തകർന്ന ജീവിത മന്ത്രമുറങ്ങും
തളർന്ന പൂണൂലിഴപോലെ
നിൽക്കുന്നിവിടീ ദ്വാരക തൻപടി
വക്കിൽ, 'മണ്ണിൽ ദേവ' നിവൻ
മുഷിഞ്ഞു ചിന്നിയ ജനകീയതയുടെ
പഴന്തുണിപ്പൊതിയിൽ

വ[illegible]ല്ലും
വ[illegible]വോ
[illegible]പ്പുവിൽ
[illegible]ലുപ്പു !
ഇള[illegible]ങ്ങളുടെ
വള[illegible]
കർ[illegible]പു[illegible] ; [illegible]ക്കരുത്തു
ക[illegible] മ[illegible].
[illegible] കാ[illegible] ദ്വാരക,
കണ്ണ[illegible] [illegible]ണ്ടില്ല.
കവി[illegible]സുധാരസ–
മൊഴുകും മുരള[illegible]
'രാധാ മാധവ' [illegible] ജന–
ജീവിത യമുനാ തീരത്ത[illegible]ൽ?
ഉഷസ്സുദിച്ചു കാൽ നൂ[illegible]റാണ്ടായ്
കിഴക്കു 'ശോഭ പരന്നു
ഉരുക്കു ചുത്തി കയറി വാളിൻ പൊൻ
കഴുത്തിലാശ്ലേഷിക്കുന്നു
അതിൻെറയിളകും ചൈതന്യത്തിൻ
നിഴലിൽ വളരും യുഗപുത്രൻ
പട്ടിണികൊണ്ടു മെലിഞ്ഞു, നവരുടെ
പാണിയുയത്തിച്ചോദിപ്പൂ.
'മനുഷ്യപുത്രനെ മാറിലണച്ചൊരു
മഹത്വമേ നീയെവിടെ
ദർശനമേകു കരളിതു പുതിയ 'സു–
ദർശനമാവും മുമ്പേ'

അറിയാനുള്ള കഴിവു അവക്കു കൈവരും. അതിൻഫലമായി പത്രമാസികകളിൽക്കാണുന്ന സാഹിത്യ സംഭാവനകളിലും, പുതിയ പുസ്തകങ്ങളിലും അവക്കു താല്പര്യം ജനിക്കും. നല്ല ലേഖനങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളും തേടിപ്പിടിച്ചു വായിക്കാൻ അവക്കു് വലരെയൊന്നും പരസഹായം വേണ്ടിവരുകയില്ല. സമകാല സംസ്കാരവുമായി ആരോഗ്യപൂർവ്വം പ്രതികരിക്കാൻ, ആ സംസ്കാരത്തിലെ നല്ല വശങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാനും അതിലേക്കു തൻെറ എളിയ സംഭാവന നൽകാനും അവക്കു് സാധിക്കും. ഭാഷാപഠനത്തിൻെറ ലക്ഷ്യങ്ങളായ ലിററസി, സംസ്കാരാധാനം എന്നിവ നേടാൻ ഇത്തരമൊരു പാഠക്രമം ഉപകരിക്കാതിരിക്കയില്ല.

കേരളത്തിലെ ഭാഷാധ്യാപകന്മാർ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി ഗഹനമായി ആലോചിക്കുകയും സ്വന്തമായ അഭിപ്രായം രൂപവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു്. ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.